

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὥρων μας μεταβολή, ενδιαφέρονσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὀκτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὸ ξένα διως μέρη—δὲκα φράγκα καὶ ἄστο χέρι.

Ἐκκοστὸν και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
'στὴν κλειτήν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτὼ κ' ἑνῆκκῆσα,
νέα δρᾶσις Ρωμηῶν καὶ τὴν γλῶσσικ.

Ἰουλίου δωδεκάτη
και μᾶς φύγει τὸ Παλάτι.

Χίλια και σαρανταίνα
κ' ἔδλο τὰ συνειθισμένα.

**Μὲ τὸ στόμα κεχρηναῖον
εἰς τὸ «ἄλληρον τὸ Νέον.**

γῆ τὸν Δ' Ἀλρενταλ τὸν φίλο, ποὺ τὰ δίκχη μας γνωρίζει
και γῆ τούτα ξεσπαθῶναι,
και συνέντευξις στο Κάρλοσὰδ τώρα πάλι μοῦ μυρίζει
μὲ τὸν κύριον Τίτον.

Φ. —

Ἔνα πνεῦμα μοῦ μιλεῖ
και μοῦ λέγει: Φασουλή,
σῆκω πάλι και γρηγορεῖ
ἐν τῇ μέσῃ τούτοις ζάλης,
κ' ἔπως ἄλλοτε νὰ βάλῃς
γιὰ τὸν Φαληρέα πλώρη.

Κ' ἔταν κάποτε φιστίγια
παίξις μὲ δικαίωμα,
μὴ και τότε τόσα δίκχη
λησημονῆς, ξεθέωμα.

Σῆκω πάλι, δυστυχῆ,
γιὰ νὰ πᾶς σ' τὴν ἐσοχῆ,
και σ' τῆς αὔρας τὸν ζεφύρων
και σ' τὰ σπήτχη τῶν Φαληρών.

Μὲ τὰ δίκχη νὰ πετῆς,
μὲ τὰ δίκχη νὰ κοιμάσαι,
κ' ἔταν κάθουρα κυττῆς
τὸ Κουβέρνο νὰ θυμάσαι.

Σῆκω πάλι και τραγοῦδα
τὴν πανύμνητη τὴν Σούδα,
τῆς ἐξέδρας, τῆς πλατείας, τὸ τέμπλ-ν' ὅτ, τὴν ὀπερέτα,
και τὴν θάλασσα χαϊρέτα.

Και τὸν Ρῶσο τὸν Ἰσθόλυ μὴν ξεχάνῃς, Φασουλή,
ποὺ και τούτοις τώρα τώρα γῆ τὰ δίκχη σὰς μιλεῖ.
Και σὰν ὄγῃς κανένα γλάρο λιμασμένο νὰ πετῆ,
ἐνθυμῆσου, φαφατά,
πόσοι γλάροι νηστικοὶ
καρτεροῦν ἔδω κ' ἔκει
γιὰ νὰ χάφουν, δ, π' μένει
μέσ' τῇ γῆ τῆδοκαμένη.

Ἔλα κύματα νὰ ὄγῃς
και γυαλοῦς νὰ τραγοῦδῃς.
Ἔξῃνα βάσανα και μόχθους,
ἀκού φιλοσοφούς, ἀκού ρόχθους.

Τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος μὴ ποτὲ παραμελήῃς,
γιὰ τὰ δίκχη τῆς καὶ μόνος και μετ' ἄλλων νὰ λαλήῃς,
και γῆ τούτα, μπεχλιδάνη,
γράφε μὲ σουσηῆς μελάν.

Μὲ χαρούμενη καρδιά
ἐβλῶσαι σ' τὴν ἀμμουδιά,
και σχεδιάζε' σ' τὴν ἄμμο στέλους μέλλοντας μεγάλους,
ποῦ θὰ κάνουν δίχως ἄλλο τοὺς μοῦσῆλληνας ἀλάλους.

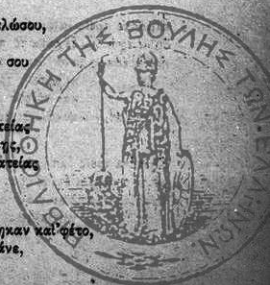
Σὲ καρέκλαις τρεῖς ἀπλόσου,
προκομῆμενε ποιητά,
κ' ἔλευθέρως τὸ μεγαλὸ σου
ἀφινέ το νὰ πετᾶ.

Ἐσπλιόμενος μέσ' σ' τὰ φύκια
λέγε τὸν Ρωμηῶν τὰ δίκχη.
Μὴ φωνάζῃς κάθε τόσο πᾶς τὸ κρᾶτος διαρρέει,
χαῖρε χαῖρε κ' ἔδθακόμενοι,
και ποτὲ σου μὴ λησμονεῖ
τοῦ Ρεβᾶλ τὰς συνεντεύξεις και τὸν Ἐβουαρὸ τὸν Γκρέυ.

Τῆς πολλαῖς τῆς Πολιτείας
προκοπαῖς χαϊρέτῃσ' τῆς,
τῆς καρέκλαις τῆς Πλατείας
μια μὲτροσις τῆς.

Κ' ἔταν πίνῃς, ἀδελφεῖ,
'σ' τὴν Πλατεία τὸν καρφέ,
'μια κ' ἄλῃγο, φαμφερόνο,
και γῆ τὸν γνωστό Βαρόνα,

Μέτρα και τὰς συνεντεύξεις, ὅπου γίνηκαν και σέτο,
και γῆ τούταις, λαοπλάνε,

ὅλε συνεντεύξεις κάνε
μέ τὸν φίλο Περικλέτο.

Μέτρα τὰ Ξενοδοχεία, καὶ κυτιάζω δούσι τρώνε
μὴν ξεχάνης καὶ τὰ δίχη τῶν στομάχων, Λαζαρίνε.
Σὲ λαπάραις κοιλαράδων προσηγνέστατος σταμάτα,
θώπειε τοὺς ἄλλους ἴσα,
κ' ἀγωνίζου καὶ ξεψόσα
οὐκ κ' ἐκείνους, ποὺ τραβοῦνε γὰρ νὰ βγάλουνε τὴν τράτα.

Καὶ μυιάων ἀδιάνων καὶ κωνόπων μέτρα σήγνος
κ' ἄλλους πᾶνε' στὰ λουτρά...
τί μακάριος ἐκεῖνος,
ποῦχει πόθον νὰ μεταφῆ.

Διασκοδάζε καὶ νῆφε,
βλέπε ξενικούς δακτύλους
καὶ τοὺς τρώγοντας τοὺς φίλους,
καὶ τὰ δακτύλα σου γλεφε.

Βῆμα βῆμα τὴν Πλατεῖαν καταμέτρα, κουτεντέ,
μέχρι τοῦ Τσελεμεντέ,
καὶ τρισόλιος ἀπάνω' στὴν καρέκλα σου κοιμοῦ
καὶ καθ' ὅπου ἐνθιμοῦ
τὴν μεγάλην καὶ σπουδαίαν μεταρρῶθμισιν ἐκείνην,
τὴν κλονίσασαν ἐκ βάρων τῆς Ἐδρώπης τὴν εἰρήνην.

Ἰποφῆριων Ἰπουργῶν μὴ λησμονῆς τὸν πόνον,
ποὺ τρέβουν τὴν κοιλίτσα ταν μ' ἕνα κεραμιδάκι,
μὰ καὶ τὴν μῆνιν ἐνθιμοῦ τῶν φίλων Ἰσπῶνων,
τοῦ Ρέπουλη, τοῦ Γούναρη, τοῦ Πρωτοπαπαδάκη.

Ἰμῶν καὶ μέλπων γούκας Φαλήρων μαγικὰς
κίπτε μὲ προσοχῆν
κ' ἀτάραχον ψυχὴν
εἰς τὰς ἀποκαλύψεις τὰς Ἰσπανικὰς,
ποὺ μνήμην ἀγαστὴν εἰς τὸν καιρὸν μας ἀφῆσαν
κ' ἐξήγησαν πολλὰ καὶ τόσα διεσάφησαν.

Ἐμπρὸς' στὸ καφενεῖον
συζητητὰς προσκίλει,
καὶ γὰρ παρασηκίων
ἀποκαλύψεις λάλει.

Νέα συγχαρητήρια γὰρ τὸ Κουδέρνο φάλε
καὶ τὰ πλυμένα κ' ἀπλῆτα' στὴ φόρα ξεναβγάλε.
Εἶμαστε τρεῖς Ἰσπανοὺς, κ' οἱ τρεῖς μὲ τὸση χάρι,
κ' ἐγὼ, Ἐφατίρι Πατρινοῦ,
πῆγα' στὸν Κόντε τὸν τρανό,
πῆρα τὸν βερεμιάρη.

Εἶμαστε τρεῖς Ἰσπανοὺς, κ' οἱ τρεῖς μας μ' ἕνα στόμα,
ὅμως ἐγὼ δὲν ἔξανα τὸ πρῶτό μου τὸ κόμμα,
καὶ φρέσκος ξεναγούρισα' στὸν Κόντε τὸν βερέμη,
κ' αὐτοὺς τοὺς δὸς' χαϊρέτση
καὶ μόνους τοὺς παραιτήση
νὰ γράφουν ἀποκάλυψι μὲ ψλογερὸ καλέμη.

Εἶμαστε τρεῖς Ἰσπανοὺς, κ' ἑμένα τὸν Κουρόκυ
μὲ τὸ σταγὸ μ' ἐτράβηξεν κοντὰ' στὸν Θεοτόκη,
καὶ τοὺς συντρόπους ἀφῆσα μὲ μάτια θακρυμμένα
νὰ πολεμοῦν γὰρ μένα.

Πάφτου, σηκόνονται, ξυποῦν,
δόςτου καὶ πολεμοῦνται,
τοὺς μαγειρεύω δὲν δεῖνοῦν,
τοὺς στρώνω δὲν κοιμοῦνται.

Σὰν ἔβλεπα πολὺ καιρὸ
μὲ πῆδους πᾶς περναίω,
ἀπόστασα νὰ καρτερῶ
καὶ Γρατωνέζος νάμια.

Ἀπόστασα νὰ φλέγωμαι καὶ νάχω καρθουκότση,
βαρέθηκα φειθουριμοὺς καὶ νάξση καὶ τερτίπση,
καὶ μῆπκη μέσο' στῆς Ἀρχῆς τὸ δόλο περιβάλλει
κ' ἀφῆσα τὴν Μανώλη.

Ἀφῆσα καὶ τὸν Νάξιον,
τὸν φίλον μου τὸν ἄξιον,
ποὺ φαίνεται προστάτης μου μὲ τὴση προστασία
καὶ πάντοτε καὶ σήμερα, ποῦμαι' στὴν Ἐξουσία.

Γύρω γύρω μ' ἔλοι,
ἔξω τὸν Μανώλη,
χέρση πόδη' στὴ γραμμή
κ' ἴδουτε τὸν νὰ πολεμῆ.

Φασουλή κρεμαντιλά,
καθὼς πάντοτε τρελλὸς
ἔλα παρὰ θν' ἄλλος
νὰ θροσίσης τὰ τρελλὰ
κ' ἀχυρένηα σου μραλά.

Σούδας αἰρα οὐ προομένει, μέρος ἐξοχῆς φαιδρὸν,
καὶ καὶ ρωμάντασις ἐξεδρῶν.
Κύττα βάρκασις καὶ καίχη,
καὶ μιλῶντας σοδαρὰ
τρώγη λαιμαρὸς φουτίχη
κ' ἔλο πρόσταξις νερά.

Μὴ καὶ τώρα κάλιν κλαύσης
γὰρ τὸ κρότος, παραλαπίπα,
κ' ἀπολάμβαν' εὐτυχῆς
τὸ κουνουπι καὶ τὴν σκίπτα,
θεοπεισίας ἀποκαύσεις
θεοπεισίας ἐποχῆς.

Ἐνθιμοῦ καὶ τὸν Δέφα, ποὺ οὐ γενεὰν γενναίαν
εὐκλειαν προσάπει νεάν,
καὶ τὸ κλοῦδο κο κεράλι σοδαρὸς καὶ σίνουος κλίτων
μέμνησο τῶν Νεοτούρκων, μὰ καὶ τῶν Νεοελλήνων.

Ὁ Νεότουρκος θυμῶναι, τὸ ποδάρι τοῦ πατεῖ,
καὶ θεομῶς φιλελευθέρους κατὰ Σύνταγμα ζηταί.
Πλὴν αὐτὸς ὁ Νεοελλήν τῶν θεομῶν τῶν ἐλευθέρων,
ὁ γελῶν ἀνδραγαθίας καὶ φρονήματα πατέρων
καὶ σαρκάζων τὴν βασιλείαν τοῦ παπποῦ καὶ τῆς γαγιῆς,
θελεῖ πάντοτε νὰ μὴν κατὰ Σύνταγμα ραγιῆς.

Προσφώνησις τρελλῷ τοῦ σαχλο-Φασουλή.

Τώρα ποὺ θὰ φύγη κάλι' στὰ λουτρά κ' ὁ Βασιλέης
πρέπει καθόδου νὰ γίνῃ τῆς ἑλληνικῆς φαιμιάς.
Φαληρέα, οὐ κυτιῶ,
καὶ ξεναὸς οὐ χαϊρετῶ.